

QUI

Anna Veiga, BIÒLOGA

"Si et busquen per fer bonic, i això passa, mostra'ls el cervell"

EDICIÓ IMPRESA QUIÉN | 22/03/2014 - 00:00h

NÚRIA ESCUR

l'entrevista

"Sap greu l'obstinació d'alguns sectors a no escoltar, no aprendre, no entendre... continuen enrocats"

"Em molesta molt la mediocritat de les reunions de bla, bla, bla, on ningú no concreta res"

"Victoria-Anna treballa en una agència de publicitat a Madrid, és feliç, viu en parella i no té fills"

"En aquell part jo estava tan xocada, tan emocionada, tan excitada, que no vaig poder ni plorar"

Un dia del 1979, tot just acabada la carrera, una noia inquieta -aleshores morena- amb texans i arracades d'alpaca es va plantar a la Clínica Dexeus davant de la porta del despatx del doctor Pere Barri -de qui acabava de llegir una entrevista- amb la intenció de col·laborar. Sabia que amb prou feines era una jove biòloga amb ganes de conèixer més sobre la inseminació artificial..., però va entrar. Va treballar dos anys sense cobrar. I va aprendre, i tant que va aprendre!

Avui és directora del Banc de Cèl·lules Mare del Centre de Medicina Regenerativa de Barcelona i fins l'any passat va ser presidenta de la Societat Europea de Reproducció Humana, una de les dues societats científiques més importants del món en aquest sector. Va ser la segona dona que aconseguia aquest càrrec en trenta anys.

Veïna del barri de Pedralbes, de pare gallec i mare catalana, es defineix com a atea i cartesiana. Forma part d'un munt de comitès d'experts, col·lecciona congressos i seminaris i fa classes a la universitat; en el seu dia a dia no hi tenen cabuda més gestions però continua sent molt tossuda i reté a la memòria, com un talismà, el dia que va néixer aquesta primera nena proveta d'Espanya. Un punt d'inflexió en la seva carrera i en les vides de moltes parelles.

Al seu despatx hi continua habitant l'erigó de cristall Swarovski que li va regalar la Dolors, la mare de Victoria Anna, quan la nena va néixer. És el seu millor premi, encara que la Creu de Sant Jordi (2004) o el premi Nacional de Pensament i Cultura Científica de Catalunya (2006) i altres guardons figurin en el seu brillant currículum. El d'aquella noia que va començar com una tímida estudiant amb ganes, ganes, ganes d'aprendre.

Fa trenta anys vostè em va dir en una entrevista -en néixer Victoria-Anna- que era una dona feliç i que veuríem "coses inimaginables en ciència en les pròximes dècades". El temps li ha donat la raó.

Continuo sent una dona feliç. I h

e vist coses en ciència que mai no hauria somiat. Però ara jo estic més sorpresa amb les investigacions que s'obren gràcies a cèl·lules mare -és fascinant- que amb la reproducció assistida, que és el terreny que millor trepitjo.

Què conserva d'aquella noia que va aparèixer com a voluntària a la Dexeus, i de la que es va doctorar cum laude el 1991?

L'entusiasme pel que no es coneix. Ara

, per exemple, un projecte contra la degeneració de la retina en persones que perden visió.

I què se n'ha fet, de Victoria Anna? Mantenen el contacte?

Sí, esclar. És una noia de 30 anys que viu a Madrid i treballa en una agència de publicitat francesa. Està encantada, feliç, viu en parella i no té fills.

D'aquell part mític, quina imatge n'hi queda? Al quiròfan eren deu o quinze persones...

Jo estava tan xocada, tan emocionada, tan excitada, que no vaig poder ni plorar, no era capaç d'assumir el que estava passant.

Va ser una cesària.

I recordo el moment just en què el doctor Carrera la va treure i la va alçar. Tots intentàvem mantenir l'emoció i, a més, la Dolors era una dona que comunicava molta calma... Com que la Glòria C

alderón i jo -que treballàvem al laboratori- som menudes gairebé no vèiem res... i ens van acostar uns tamborets perquè pugéssim. Va ser espectacular.

D'aquests moments a ser presidenta de la Societat Europea de Reproducció Humana, la més important del món. Poques científiques a Europa deuen haver arribat tan lluny.

Això va ser fantàstic. Vaig compartir moltes estones amb Robert Edwards, el científic que va aconseguir el naixement de Louise Brown, i amb altres professionals amb qui mai no em cansaria de treballar.

Però els científics no es jubilen, oi?

Això diuen... però algun dia haurem de donar pas als joves.

Últimament ha canviat el microscopi pel telèfon.

És veritat, vaig canviar el laboratori per la gestió i he de dir que al principi em va costar

assumir-ho. Ara, sense reciclar-me, jo seria una perfecta inútil en un laboratori...

Com és vostè manant?

Bastant tossuda -quan crec en alguna cosa ho defenso fins al final- molt organitzada -en el meu cap i a la meua taula- i espero que eficaç.

Diuen que és molt operativa i que encara que ha treballat sempre envoltada de molts homes mai no s'ha sentit al marge de les grans decisions.

Em molesta moltíssim la mediocritat de les reunions on veus que passen les hores i ningú no concreta res, bla, bla, bla... em vénen ganes de

dir: sisplau, anem al gra!

I pel que fa a allò dels homes i les grans decisions?

Ah, això! Mai no m'he sentit menystinguda per ells. Però hi ha una cosa que em fa una ràbia profunda: de vegades he notat que m'inclouen en una llista perquè era dona. Científica i dona és un binomi que els sembla explosiu.

Com quan la conviden per "la seva trajectòria"...

Sí, i no saps si et conviden per experta o per vella. Però això ho assumeixes, perquè l'edat comporta bagatge. El que no resisteixo és que et busquin per fer bonic, i si això passa -que passa...- mostra'ls el teu cervell!

Fa trenta anys també em va dir que l'Església mostrava una preocupant ignorància pel que fa a temes de reproducció assistida. Ha avançat?

No sembla que hagin avançat gaire. Continuen enrocats. Arriba un moment en què et sap greu l'obstinació d'alguns sectors en no escoltar, no aprendre, no entendre...

A la seva biografia -El miracle de la vida (La Magrana)- va confessar haver-se sentit molt culpable per dedicar més temps a la professió que al seu fill.

Molt, moltíssim, aquest sentiment de no arribar a tot em va durar. Té 26 anys i quan li dic que vaig a un congrés en cap de setmana

encara em contesta "per variar...". I somriu. Ell sempre va conèixer una mare en aquestes condicions i ho va viure com una

cosa natural. És dissenyador gràfic.

A vostè sempre li ha interessat el món cultural, entre les seves parelles hi ha un músic i un poeta com Vicenç Altaió. És difícil barrejar ciència i lírica?

Amb en Vicenç ja no som parella des de fa dos anys -ara no en tinc-, però és cert que una tendeix a interessar-se per àmbits que no són estrictament els de la teva parcel·la. M'agrada viure altres passions no científiques.

Doncs amb aquestes passions científiques ara deu patir. Què perilla amb les retallades?

La supervivència de projectes sòlids. La investigació té un tempo lent... no podem dir "ara aturem això i ho reprendrem d'aquí un any". Si no entenen el que marca el progrés d'un país, malament.

Algun altre retrocés que la preocupi especialment?

El projecte de llei de Gallardón sobre l'avortament. Aquest endarreriment em rebel·la. No m'ho podia creure... No ha estat consensuat ni entre els sectors més conservadors, així que espero que

e hi reflexionin... no volem tornar a veure dones jugant-se la vida.

Quan va néixer Victoria Anna només hi havia fecundació in vitro per a parelles estables.

Encara que mai no vam demanar l'acta de matrimoni, era excessiu. Hem aconseguit que siguin mares les dones sense parella i les que

tenen parella homosexual.

Arriben dones que volen congelar els seus òvuls per no interrompre la seva carrera?

No és una fórmula que em satisfaci, però cada vegada n'arriben més. Entenc millor una dona que vulgui posposar la seva fertilitat perquè

té càncer. Jo no conec ningú que faci aquestes coses per caprici; això no és un lifting.

La demanda més surrealista que els han plantejat és ser mare a prop dels seixanta anys?

Els diem que aquesta no és la nostra política. Però hi ha coses més dures: algú que va perdre un fill i volia tenir-ne un altre d'igual a ell. Això és impossible, però abans de dir-li que no, has de deixar que ells passin el seu dol. Aquell nen només podia i havia de ser ell

, ningú més.

Sembla impossible imaginar què fa Anna Veiga que no sigui treballar.

Ja. Treballo en dos llocs, menjo poc i malament -qualsevol cosa en un tàper- i intento abaixar la persiana a les vuit. Després carrego la bossa de mà de papers i m'emporto deures a casa.

[Anterior](#)

[Següent](#)

[Normas de participación](#)

0 Comentarios

[Regístrate](#)

1 conectado

	Seguir	Compartir en	Comentar como